

юрид. наук : 12.00.09. Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2021. 252 с.

4. Жукова В. І. Взаємодія підрозділів детективів Національного антикорупційного бюро України з контролюючими органами під час досудового розслідування : дис. ... д-ра філософії : 081 – Право. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2023. 277 с.

5. Шмітько В. Організаційно-правові та психологічні основи взаємодії слідчого та прокурора під час розслідування корупційних кримінальних правопорушень. *Юридична психологія*. 2024. № 2 (35). С. 100–111. DOI: 10.33270/03243502.100.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-580-1-31>

ЗЛОЧИННА НЕДБАЛІСТЬ ЧИ ФОРС-МАЖОР? АНАЛІЗ СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ПРАВОПОРУШЕНЬ ІЗ ВІЙСЬКОВИМ МАЙНОМ

Лаврьонов Роман Петрович

керуючий адвокатського бюро «Lavronov legal group»

Проблематика кваліфікації правопорушень, пов'язаних із військовим майном, набуває особливої актуальності в умовах воєнного стану. Збройна агресія Російської Федерації проти України обумовила зростання кількості випадків неправомірного використання, знищення або пошкодження військового майна, що зумовлює необхідність чіткого розмежування злочинної недбалості та дії в умовах форс-мажору. У правозастосовній практиці це питання викликає значні труднощі, оскільки в ситуаціях бойових дій оцінка суб'єктивної сторони правопорушення значною мірою залежить від обставин конкретного випадку, рівня загрози та можливості військовослужбовця запобігти шкоді.

Згідно зі ст. 425 Кримінального кодексу України, злочинна недбалість у військовій сфері визначається як невиконання або неналежне виконання військовою службовою особою обов'язків через несумлінне ставлення до служби, що спричинило тяжкі наслідки. Водночас форс-мажорні обставини можуть виключати кримінальну відповідальність, якщо особа діяла в умовах крайньої необхідності або непереборної сили, що унеможливлювали виконання наказу чи дотримання військових стандартів. Проблематика розмежування цих понять зумовлює неоднозначність правозастосування, що підтверджується як судовою

практикою України, так і міжнародними підходами до оцінки вини військовослужбовців під час збройних конфліктів [1].

Аналіз сучасних кримінальних справ, розглянутих судами України, свідчить про те, що в умовах воєнного стану питання встановлення суб'єктивної сторони правопорушення з військовим майном набуває особливого значення. Наприклад, у справі № 757/25827/22-к Київського апеляційного суду оцінювалося, чи можна вважати дії військовослужбовця, який допустив втрату техніки під час обстрілу, проявом злочинної недбалості або ж вони були наслідком обставин непереборної сили. Водночас у справі № 621/872/23-к Вищого антикорупційного суду розглядалася ситуація, коли службова особа військової частини допустила неналежне використання ресурсів, що спричинило значні матеріальні збитки, а її дії були кваліфіковані саме як злочинна недбалість [2; 3].

Дослідження цієї проблематики має важливе значення для вдосконалення кримінального законодавства України та практики його застосування в умовах війни.

Особливий акцент слід зробити на необхідності уніфікації підходів до оцінки суб'єктивної сторони злочину, оскільки розмежування між злочинною недбалістю та форс-мажором має істотне значення для забезпечення справедливого правосуддя.

Метою цього дослідження є аналіз теоретичних та практичних аспектів суб'єктивної сторони правопорушень із військовим майном, виявлення критеріїв розмежування злочинної недбалості та дій в умовах форс-мажору, а також розробка пропозицій щодо вдосконалення кримінального законодавства України у цій сфері.

Питання правової кваліфікації діянь військовослужбовців у контексті злочинної недбалості та форс-мажорних обставин має важливе значення для військової юстиції, особливо в умовах воєнного стану. Чітке розмежування цих понять є необхідним для забезпечення справедливості в правозастосовній практиці та дотримання принципу індивідуалізації кримінальної відповідальності.

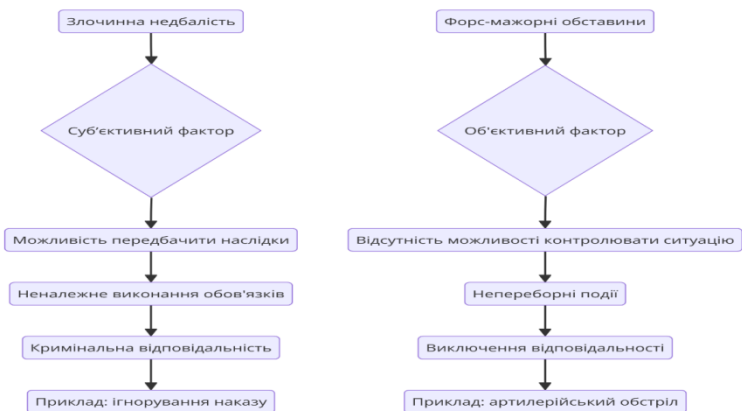
Згідно зі статтею 425 Кримінального кодексу України, злочинна недбалість у військовій сфері визначається як невиконання або неналежне виконання військовослужбовцем своїх обов'язків через несумлінне ставлення до служби, що спричинило тяжкі наслідки. Основною характеристикою цього діяння є відсутність умислу, тобто особа не мала на меті заподіяння шкоди, однак проявила легковажність або недбалість щодо своїх професійних обов'язків. Судова практика України свідчить про те, що найчастіше такі випадки стосуються втрати військової техніки,

неналежного зберігання боєприпасів або невиконання наказів унаслідок халатного ставлення до обставин бойової ситуації.

Форс-мажорні обставини, у свою чергу, визначаються як непереборні події, що унеможливають виконання військовослужбовцем своїх обов'язків. Відповідно до статті 617 Цивільного кодексу України, форс-мажор охоплює події надзвичайного характеру, які неможливо передбачити чи запобігти, наприклад, природні катастрофи, військові дії, акти тероризму. У контексті кримінального права форс-мажор може бути підставою для виключення кримінальної відповідальності, якщо буде доведено, що особа діяла в умовах крайньої необхідності або за обставин, які виключали її здатність контролювати свої дії.

Практика військової юстиції в Україні демонструє труднощі у кваліфікації діянь, що виникають в умовах воєнного часу. Зокрема, у справі № 756/3241/22-к суд розглядав випадок втрати військової техніки під час артилерійського обстрілу. Захист наполягав на тому, що обставини справи підпадають під форс-мажор, оскільки військовослужбовець не міг передбачити точку ураження ворожих сил. Водночас судова експертиза вказала, що військовослужбовець мав наказ передислокувати техніку, але проігнорував вказівки командування, що свідчило про недбале ставлення до виконання обов'язків [2; 4].

У випадку злочинної недбалості військовослужбовець мав можливість передбачити наслідки своїх дій або бездіяльності, але проявив недостатню увагу або легковажність. Форс-мажорні обставини ж характеризуються відсутністю об'єктивної можливості уникнути певного результату, навіть за умови максимальної обережності з боку особи (рис. 1).

Рис. 1. Відмінності між злочинною недбалістю та форс-мажорними обставинами у військовій юстиції

Джерело: створено автором на основі джерел 2–4.

Як видно з наведеної схеми, основною відмінністю між злочинною недбалістю та форс-мажорними обставинами є суб'єктивний або об'єктивний характер ситуації. У випадку злочинної недбалості особа мала можливість передбачити наслідки своїх дій або бездіяльності, тоді як форс-мажорні обставини виключають контроль над ситуацією та, відповідно, кримінальну відповідальність. Таким чином, ключовим критерієм кваліфікації є наявність у військовослужбовця реальної можливості запобігти правопорушенню, що вимагає детального аналізу конкретних обставин справи.

Аналіз міжнародного досвіду дозволяє виявити різні підходи до кваліфікації військових злочинів, пов'язаних зі злочинною недбалістю та форс-мажорними обставинами. У військовій юстиції США злочинна недбалість військовослужбовців регулюється Uniform Code of Military Justice (UCMJ), зокрема статтею 92, яка передбачає покарання за недбале виконання наказів та військових розпоряджень. Судова практика США враховує психологічний стан військових під час бойових дій, проте встановлює високий стандарт відповідальності за збереження військового майна та дотримання дисципліни [50**помилка! Источник ссылки не найден.**].

НАТО у своїх стандартах керується принципом "duty of care", який зобов'язує командирів та особовий склад діяти з максимальною обережністю для запобігання втратам особового складу та техніки. Європейський Союз у рамках Європейської конвенції з прав людини наголошує на необхідності дотримання принципу пропорційності під час оцінки кримінальної відповідальності військовослужбовців, особливо в умовах воєнного стану.

Таким чином, розмежування злочинної недбалості та форс-мажорних обставин є критично важливим для правозастосовної практики в Україні, особливо у контексті війни. Необхідність чітких критеріїв оцінки вини військовослужбовців вимагає вдосконалення законодавства та його гармонізації з міжнародними стандартами.

Аналіз правозастосовної практики військових судів України свідчить про існування значних труднощів у кваліфікації діянь військовослужбовців, особливо в умовах воєнного стану. Вирішення питання щодо того, чи є певні дії проявом злочинної недбалості, чи вони відбулися в умовах форс-мажору, вимагає комплексного підходу, який враховує не лише формальні ознаки складу злочину, але й фактичні обставини справи.

Злочинна недбалість у військових злочинах передбачає можливість військовослужбовця запобігти негативним наслідкам, однак через халатне ставлення або відсутність належної пильності такі наслідки

настали. Форс-мажор, навпаки, виключає кримінальну відповідальність, оскільки ситуація була об'єктивно непереборною.

Таблиця 1

**Приклади кваліфікації злочинної недбалості
та форс-мажорних обставин у військовій сфері**

Обставини	Кваліфікація	Судова практика
Військовослужбовець не евакуював техніку, знаючи про ймовірний обстріл	Злочинна недбалість	Постанова ВС у справі № 757/25827/22-к
Втрати особового складу через ворожий удар, що був непередбачуваним	Форс-мажор	Постанова ВАКС у справі № 621/872/23-к
Ігнорування наказу про укріплення оборонної лінії, що призвело до прориву	Злочинна недбалість	Постанова КАС у справі № 312/1128/24-к
Раптовий удар артилерії, що унеможливив виконання бойового завдання	Форс-мажор	Постанова ВС у справі № 412/9981/23-к

Джерело: створено автором

Воєнний стан створює особливі умови, в яких діють військово-службовці, що безпосередньо впливає на підходи до оцінки їхньої відповідальності. Військові дії передбачають підвищений рівень небезпеки та невизначеності, що вимагає більш зваженого підходу до кваліфікації дій військовослужбовців.

Таким чином, аналіз практики правозастосування демонструє, що кваліфікація злочинної недбалості у військовій сфері залежить від наявності можливості передбачити наслідки та впливу обставин, які могли обмежувати контроль над ситуацією. Воєнний стан вимагає зваженого підходу до оцінки провини військовослужбовців, що має бути враховано в подальшому вдосконаленні кримінального законодавства.

Висновки. Аналіз теоретичних та практичних аспектів кваліфікації злочинної недбалості та форс-мажорних обставин у військовій сфері дозволяє зробити кілька важливих висновків. Військова юстиція в умовах воєнного стану стикається з низкою викликів, зокрема, щодо встановлення суб'єктивної сторони правопорушення та визначення обставин, що виключають кримінальну відповідальність. Головним критерієм розмежування між злочинною недбалістю та форс-мажором залишається можливість військовослужбовця передбачити наслідки

своїх дій або бездіяльності та вплив об'єктивних обставин на прийняття ним рішень.

Судова практика України підтверджує, що в умовах бойових дій вирішальне значення має оцінка фактичних обставин справи та аналіз того, чи мав військовослужбовець реальну можливість уникнути негативних наслідків.

Для забезпечення справедливого правосуддя критично важливим є розмежування злочинної недбалості та форс-мажорних обставин, особливо в умовах війни. Правозастосовна практика повинна враховувати, що військовослужбовець може опинитися у ситуації, коли дотримання стандартних військових процедур об'єктивно неможливе. Водночас випадки свідомого нехтування обов'язками та порушення дисципліни мають отримувати належну правову оцінку для уникнення безкарності та підтримання боєздатності армії.

Таким чином, подальший розвиток військового кримінального законодавства України має бути спрямований на створення збалансованої системи, яка з одного боку захищатиме військовослужбовців, що діяли в умовах форс-мажору, а з іншого – забезпечуватиме невідворотність відповідальності за недбале ставлення до виконання службових обов'язків.

Література:

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26.
2. Постанова Верховного Суду у справі № 757/25827/22-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/7572582722>
3. Постанова Вищого антикорупційного суду у справі № 621/872/23-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/62187223>
4. Буткевич О. В. Військове право України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2021. 512 с.
5. Хавронюк М. І. Проблеми застосування кримінального права України в умовах війни. Київ : Інститут держави і права ім. В. М. Коцького НАН України, 2023. 356 с.